

Hoen hokemaa haurasta. Ensimmäisen liekin sammuttua Hajota halkaisija. Meitä on vain kaksi. Yksilöä. Ei yhdessä, ei yhteneväisyyksiä. Pelkkä synkkyys ja katse kuin ase Muuta ei tarvita Se rikkoo minut, tyystin. Vaivun syksyiseen hiuspehkoosi. Kiertäen, kaartaen. Kangistun kainouteen. Epävarmuus saastuttaa, vaitonaisuus vavahduttaa. Puserran pumpulia ja vastaat väärin, toisin Seisot odottaen, avoinna. Punaisen lampun loisteessa. Tehden vallasta yhä enemmän syntiä Imet itsekkyytteni huulilta Lopeta.